

Arrest

nr. 81 575 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23 december 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 16 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De aanvraag werd op 15 december 2011 onontvankelijk verklaard. Verzoekster kreeg op 23 december 2011 het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

“Artikel 9ter - §3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4 lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, mn. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift (...). De standaard medische getuigschriften d.d. 06/05/2011, 09/05/2011 en van 20/07/2011 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Bovendien werd er geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter 51, 4 lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

“NOPENS DE BESLISSING M.B.T. DE AANVRAAG O.G.V. ART. 9TER. Schending van de materiële motiveringsverplichting. art. 9ter, 3, 3 vreemdelingenwet. Verzoeker haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 iuo art. 9ter 3, 3 Vreemdelingenwet. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de aandoening van verzoekster. Primo dient opgemerkt dat de ziekte van Reyman eenvoudigweg geen gradaties kent: men heeft de ziekte van Reyman, of men heeft deze niet; m.b.t. deze ziekte bestaan m.a.w. geen gradaties, hoogstens is er een verschil in symptomen. Net zoals iemand met het HIV-virus besmet is, of niet; in de ernst van besmetting c.q. van deze aandoening kunnen geen gradaties worden gemaakt. De diagnose zelf impliceert m.a.w. een nl. de enig mogelijke uitspraak omtrent de ernst van de ziekte. Een uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte is m.a.w. onmogelijk zodat de Staatssecretaris dit redelijkerwijze niet kan verwachten. Anderzijds merkt verzoekster op dat er drie medische attesten werden bijgevoegd: twee van dr. Lemiengre dd. 20.07.11 en dd. 09.05.11 (stuk 3). Eén van dr. De Buck dd. 06.05.11 (stuk 5). Deze attesten spreken zich ontegensprekelijk wel uit over de ernst van de aandoening: het meest recente attest van dr. Lemiengre dd. 20.07.11 wordt wel degelijk uitspraak gedaan nopens de ernst van de aandoening van verzoekster: liet medisch attest vermeldt duidelijk en precies de symptomen van de ziekte van Reyman, nl. koorts en buikpijn, elementen die onlosmakelijk verbonden zijn met de ernst van de ziekte. Ook in het bijgevoegde medisch getuigschrift van dr. De Buck worden de symptomen klaar en duidelijk uiteengezet, met aanduiding van de duur en frequentie van de aanvallen, onder 8 worden nl. volgende diagnose weerhouden: Koorts - hoofdpijn- (.. .) pijnen, Duur: enkele dagen, Frequentie om de 1 tot 3 maand per jaar. Deze verwijzing naar de symptomen (en de periodiciteit ervan) vormt meteen een (en wel de enig mogelijke) uitspraak over de graad van de ernst van de aandoening. Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen enkele uitspraak wordt gedaan nopens de ernst van de aandoening, is zij feitelijk onjuist gemotiveerd, aangezien deze argumentatie manifest in strijd komt met de inhoud van de door verzoekster bijgebrachte medische attesten.

Schending van het redelijkheidsbeginsel. Bij haar aanvraag heeft verzoekster alle noodzakelijke informatie bijgebracht m.b.t. de aandoening waaraan zij lijdt. Zij bracht naast de (drie!) geciteerde medische getuigschriften (met een bijlage over de FMF-ziekte) ook nog een verklaring bij van een therapeut Starostenko die het bestaan van de ziekte bevestigt. Zoals hoger uiteengezet geven deze attesten (minstens in hun samenlezing) een duidelijk beeld over de ernst van de aandoening van verzoekster. Verwerende partij beschikt(e) als administratieve overheid overigens over een zekere beleidsmarge welke haar in casu bij voorbeeld toeliet om verzoekster - voorzover noodzakelijk- alsnog de mogelijkheid te bieden bijkomende informatie te verstrekken m.b.t. de ernst van haar aandoening. Waar de bestreden beslissing de aanvraag zondermeer onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen enkele uitspraak zou worden gedaan over de ernst van de aandoening (de ziekte van Reyman). getuigt deze derhalve van een kennelijk onredelijke houding in hoofde van de Staatssecretaris.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Artikel 9ter, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”

Hieruit volgt dat het vermelden van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid. Eenvoudige lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volstaat en in de motieven van de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Het komt verzoekster toe om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de standaard medische getuigschriften van 6 mei 2011, 9 mei 2011 en van 20 juli 2011 en gesteld dat deze onvoldoende zijn omdat ze geen uitspraak tonen omtrent de graad van ernst van de ziekte daar de getuigschriften niet verder verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Uit het administratieve dossier, meer bepaald in het attest van 20 juli 2011, dat betrekking heeft op verzoekster, blijkt dat het volgende werd vermeld:

“B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend.

“vorige verslagen Middellandse zee koorts (ziekte heeft verschillende namen) erfelijke aandoening met als belangrijkste symptomen koorts + buikpijn, deze symptomen komen episodisch voor en duren enkele dagen tot weken. De behandeling is colchicine”.

In het attest van 9 mei 2011 staat er het volgende vermeld:

“Familiale Middellandse zeekoorts is een erfelijke aandoening die koorts en buikpijn veroorzaakt.”

In het medische attest van 6 mei 2011 staat het volgende:

“(onleesbaar) pijnen. Duur: enkele dagen. (onleesbaar) om de 1 tot 3 maand per jaar. Medicatie: (onleesbaar)”.

Het komt de behandelende arts toe om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het volstaat dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven. De verdere beoordeling van de in de medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de Ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Het volstaat niet om, zoals verzoekster doet in het verzoekschrift, voor te houden dat uit de aard van de

aandoening de ernst afgeleid kan worden. Evenmin kan verzoekster gevolgd worden in haar bewering dat het uit het geheel van alle elementen zou blijken dat de aandoening waaraan zij lijdt ernstig is. Uit de medische attesten is enkel gebleken dat verzoekster zou lijden aan middellandse zeekoorts, doch nergens wordt in concreto nergens wordt aangegeven wat de graad van de ernst van de ziekte is.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er voldaan moet worden aan drie cumulatieve voorwaarden: Het medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het is niet kennelijk onredelijk om de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat de standaard medische getuigschriften geen uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011, niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet aantoonst op welke wijze ze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Aan het bestuur kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekster niet aantoonst dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Waar verzoekster betoogt dat de gevraagde aanduiding van de “graad van de ernst” al te formalistisch is, zeker wanneer vast zou staan dat verzoekster aan een zeer ernstige ziekte lijdt, of dat de terminologie of de wijze waarop deze “graad van ernst” dient gecommuniceerd te worden niet duidelijk is, geldt dat de wet zelf voorschrijft dat, op straffe van ontvankelijkheid, deze “graad van ernst” van de ziekte dient omschreven te worden. De wijze waarop dit gebeurt, komt inderdaad toe aan de behandelende arts.

De verwerende partij heeft in casu niet getracht een medische beoordeling te geven, maar is louter nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in de standaard medische getuigschriften enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van de ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het is niet aan de verwerende partij om bijkomende informatie te vragen. Het komt daarentegen aan de aanvrager zelf toe om alle nodige informatie, ter staving van de aanvraag, zelf bij te brengen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“NOPENS HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (BIJLAGE 13). Enig middel: schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mensen de fundamentele vrijheden. De aanvraag strekkende tot verblijfsmachtiging o.g.v. verblijf werd onontvankelijk verklaard, om reden dat er geen correct gepersonaliseerd medisch attest bij de aanvraag zou zijn gevoegd. In de aanvraag o.g.v. 9ter werd duidelijk aangetoond, a.h.v. objectieve stukken, dat verzoekster aan een ernstige aandoening lijdt (de ziekte van Reyman) en dat in Oekraïne geen adequate behandeling mogelijk is. n net bevel om het grondgebied te verlaten wordt met de specifieke medische problematiek echter geen rekening, laat staan dat hiertoe enig onderzoek werd gevoerd. (stuk 1). Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval een ernstig zieke is vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn. Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10): (...). Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25juli 2008, n° 14397): (...).In casu heeft verzoekster drie medische attesten bijgebracht, welke attesteren dat verzoekster lijdt aan de ziekte van Reyman (cfr. supra). Dr. Starostenko (therapeut in de wijk Znamjanska, verbonden aan het Centrale Ziekenhuis Znamenski) verklaart uitdrukkelijk dat behandeling niet mogelijk is in

Oekraïne. Ook in de aanvraag wordt uitvoerig gemotiveerd dat behandeling niet mogelijk is, met verwijzing naar verschillende bronnen. Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van verzoekster naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Oekraïne, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM."

2.2.2. Verzoekster betoogt dat in het bevel geen rekening gehouden werd met haar specifieke medische problematiek.

Verzoekster verwacht het al dan niet ontvankelijk zijn van de door haar ingediende aanvraag met het onderzoek ten gronde. Het argument dat verzoeksters ziekte niet onderzocht werd, kan in casu niet dienstig worden ingeroepen omdat het onderzoek ten gronde nog niet heeft plaatsgevonden.

De voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepalen: "(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen. Het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk op welke wijze artikel 3 EVRM in casu geschonden wordt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC